

CVETJE

z vrtov sv. Frančiška.

Časopis za naše verno ljudstvo,
zlasti za ude tretjega reda
sv. Frančiška.

XXXVI.

3.

Vsebina 3. zvezka:

	Stran		Stran
Spokorna pesem	49	Iz marib. skupščine III. r. sv. Franč.	59
O bistvu in namenu III. red. sv. Fran-		Tržič (Gorenjsko)	60
čiška	49	Št. Rupert (Dolenjsko)	61
Božje previdnosti nova pota v Stari		Novomesto	61
in stara pota v Novi zavezi	52	Razgled po serafinskem svetu	62
Sv. Jožef Leoniški, spoznavavec 1. red.		Priporočilo v molitev	63
sv. Frančiška	58	Zahvala za vslišano molitev	64
Dopisi:		Darovi	

Izhaja vsakega prvega v mesecu. Stane cel tečaj (12 zvezkov): 3.50 K.

Naslov za naročila: »Cvetje«, Kamnik, Kranjsko.

Tiska Ant. Slatnarjeva tiskarna.

Sv. duhovne vaje za ude III. reda v Marija Nazaret

se bodo vršile 23., 24. in 25. marcija. Premišljevanje bo vsak dan ob šesti in ob deseti uri dopoldne, popoldne pa ob 2. uri. Vdeležite se pridno!

Sv. duhovne vaje za ude III. reda v Mariboru

se bodo vršile, ako ne pride vmes kak nepričakovan zadržek, kvaterni teden v postu, od nedelje, dne 9. marcija zvečer ob šesti uri do četrta, dne 13. marcija zvečer v slovenskem in nemškem jeziku.

Spored sv. duh. vaj za žene in vdove novomeške skupščine

od 3. do 5. marca o priliki štiridesetne pobožnosti: V ponedeljek, torek in sredo ob polu 8. in ob polu 11. uri premišljevanje, popoldne ob 3. uri molitvena ura z duhovnim branjem. V sredo po zadnjem govoru bo slovesen sprejem v III. red in papežev blagoslov.

Listnica uredništva.

Zarad pomanjkanja prostora smo odložili nekaj spisov in dopisov. — Od raznih strani so došla naročila in nasveti brez podpisa. Prosimo vse tiste, da naj nam sporoče določen in jasen naslov, ker sicer ne moremo postreči.

P. EVSTAHIJ:

Spokorna pesem.

Lepote čiste ogledalo,
svetosti zákon, večni Bog!
Srcé je v meni vstrepetalo:
zagledal sem nebroj marog...

Rešiti se moj duh ne more,
če ti ne dvigneš me, Gospod —
popelji me na pot pokore,
očisti krivde, grenkih zmot!

ANTON ŠMIDOVNIK, duh. svetnik in župnik v Prečini:

0 bistvu in namenu III. reda sv. Frančiška.

(Referat na tretjeredniškem zborovanju v Novem mestu, 4. okt. 1918).

lišali smo kratko zgodovino III. reda. Iz teh podatkov bomo zdaj lažje spoznali bistvo in namen III. reda ter odgovorili najprej na vprašanje: kaj je tretji red?

Odgovor na to vprašanje ni lahek; mislim, da pridemo še najlažje do jasnosti, če odgovorimo na vprašanje, kaj ni III. red. Tretji red ni navadna cerkvena bratovščina, v katero stopimo s tem, da vpišemo svoje ime v dotični imenik, ali pa, da nas sprejmejo po določenem obredu; III. red tudi ni samo versko društvo, ki se ustanovi v kak poseben namen, n. pr. za krščansko vzgojo zapuščene mladine. Še manj je III. red samo navidezna pobožnost brez pravega resnega prizadevanja za krščansko popolnost, za katero bi se skrivala lenoba glede stanovskih čednosti itd.

Kaj je torej III. red? Tretji red je pravi cerkveni red spokornosti. Cerkevni red je pa družba ali kongregacija vernikov, ki pod cerkvenimi predstojniki po skupnem navodilu, od sv. Cerkve potrjenem, živé ter

si resno prizadevajo za krščansko popolnost; na ta način se več ali manj posvete Bogu. Obrnimo to pravilo na III. red!

Po vseh deželah je na milijone vernikov združenih v III. redu; skoraj noben cerkven red ne šteje toliko članov kakor III. red; moški in ženske, bogati in siromašni, od najvišjega do najnižjega stanu so zastopani v III. redu. Vsi ti stoje pod vodstvom redovnega generala, ki je pravi naslednik sv. očeta Frančiška. Od njega imajo vso oblast nižji predstojniki: provincijali, gvardijani, priorji, voditelji III. reda itd.

Cerkveni red zahteva nadalje skupno vodilo, ki je potrjeno od sv. Cerkve. Tudi to ima III. red. Navodilo, ki ga je sestavil sv. oče Frančišek in ga zapustil svojim bratom, je sv. Cerkev z malimi spremembami potrdila po papežu Nikolaju IV. l. 1289. Ta pravila se izroče vsakemu novincu, da jih prouči in se zaveže z obljubo, da jih bo ves čas svojega življenja spolnjeval.

Nadalje zahteva cerkveni red, da mora biti redovnik na poseben način Bogu zaobljubljen, posvečen. Redovnik se odpove popolnoma svetu ter se izroči Bogu; njegova prostovoljna lastnina je; k Bogu spada, ne več k svetu; seveda več ali manj, kakor se je že svetu odpovedal in kakršna je njegova popolnost, ki ima tri stopnje: prva je pot očiščevanja; to je najnižja stopnja popolnosti; varovati se mora smrtnih grehov, premagovati skušnjave, grešne navade itd. Kdor se vsaj toliko ne more premagati, ne more biti tretjerednik.

Druga stopnja je pot razsvetljenja; na tej poti se morajo truditi, da ne padajo prostovoljno v male grehe in napake, vaditi se morajo v krščanskih čednostih.

Tretja stopnja je pa v tem, da se oproste slabosti ter z vso dušo hrepene po najvišji krščanski popolnosti, da so takorekoč vedno združeni z Bogom.

Zdaj naj razložim še besedo „tretji red.“ Da bomo to dobro razumeli, moramo poseči v zgodovino ustanovitve treh redov sv. Frančiška. To se je zgodilo v začetku 13. stoletja. Žalostni časi so bili tedaj v Evropi, posebno še v Italiji. Dolgotrajne vojske so razrile srečne poprejšnje razmere narodov; zavladovalo je sovraštvo, samopridnost, izkoriščevanje, pohotnost. Tak pokvarjen rod učiti samo z besedo, ne izda veliko: treba je podpreti besedo božjo z živim zgledom. Zato je ustanovil sv. Frančišek I. red za moške, ki naj bivajo v samostanih; vedno morajo spolnjevati evangelijske svete. Dandanes ima I. red sv. Frančiška tri oddelke, namreč frančiškane, minorite in kapucine.

Da bi pa tudi ženski spol imel živ zgled krščanske popolnosti, je ustanovil sv. Frančišek II. red, „ubogih sester“ imenovan (1212), to so klarisinje. Ne da se povedati z besedo, kako mogočno je učinkovalo lepo krepostno življenje na množico. Trumoma so vreli k samostanom, da bi vstopili v siromašni red in se popolnoma odpovedali svetu in to iz vseh stanov in vsake starosti, ne samo ženske, ampak tudi moški.

Kako naj vstreže sv. Frančišek tem zahtevam? Kratko in malo, ni bilo mogoče vseh sprejeti v samostane. Sicer pa tudi samostansko življenje nikakor ne sme razdirati med svetom družinskih vezi sorodnikov, saj je zakon sv. zakrament in podlaga srečnega življenja rodov in narodov. Zato je sveti Frančišek zamislil nov način redovnega življenja: sestavil je redovno pravilo za ljudi, ki naj žive sicer med svetom, pa naj si prizadevajo za tako krščansko popolnost, ki jim je mogoča v njihovem stanu in kolikor jim dopuščajo družinske razmere.

To redovno pravilo je sv. Frančišek predložil sv. stolici, ki ga je nekaj popravila; l. 1289. ga je Nikolaj IV. potrdil in razglasil III. red sv. Frančiška kot pravi cerkveni red.

Tretji red je tedaj res pravi cerkveni red, ki se je z malimi spremembami ohranil do današnjih dni.

Kaj je pa namen III. reda?

Že iz tega, kar smo doslej povedali o bistvu III. reda, se da lahko razbrati njegov namen. Poleg tega je potrebno, da je vsak tretjerednik Bogu posvečen, da je njegova lastnina, kakor je to povedano pri obljubi: „Prosim, da bi me pripustili k obljubi v III. redu, da bom v njem služil do smrti Bogu.“ V teh besedah obljubi tretjerednik službo Bogu in sicer za vse življenje. Bistvo te službe je v dejanski ljubezni do Boga in bližnjega. Seveda si morajo za to ljubezen prizadevati vsi kristjani, ali tretjerednik se mora še bolj potruditi za višjo ljubezen, za višjo stopnjo krščanske popolnosti, ki jo doseže s tem, da poleg božjih in cerkvenih zapovedi vestno spolnjuje vodilo tretjega reda, ki obsega tudi evangelijske svete. Res je, vsak tretjerednik jih ne more tako spolnjevati, kakor redovniki v samostanu, ampak primerno tistemu stanu, v katerem živi. N. pr. evangelijski svet vednega devišstva mora vsak redovnik in mašnik držati strogo po obljubi, tretjerednik mora tudi deviško živeti, dokler je v samskem stanu, ali dovoljeno mu je stopiti v zakon; če je v zakonu, mora skrbeti za zakonsko čistost. Kolikor bolj vestno goji to čednost, toliko višjo stopnjo popolnosti je dosegel in je toliko bolj podoben samostanskemu redovniku. — Podobno je z radovoljnim uboštvom. Samostanski redovnik napravi obljubo ter se odpove premoženju.

Tako, po črki natančno se tretjerednik, ki živi med svetom ne more zavezati; n. pr. zakonski oče ali mati imata dolžnosti do svoje družine tudi v časnih stvareh; po duhu se pa tudi tretjerednik med svetom more držati tega sveta, če ravna tako, kakor pravi sv. apostol: „Kdor ima premoženje, naj bo tako, kakor bi ga ne imel.“ Pametno in modro naj ravna tretjerednik s posvetnim premoženjem in naj si nabira dobrih del „s krivičnim mamonom.“

Prav taka je z evangelijskim svetom vedne pokorščine. Redovnik se odpove svoji volji, pokoren mora biti vodilu in predstojniku. Tako naj si tudi tretjerednik, ki živi med svetom, prizadeva, da bo pokoren svojim predstojnikom, vodilu, voditelju III. reda, duhovski in svetni oblasti. Posebno dandanes je treba poudarjati pokorščino, tudi tretjerednikom; koliko jih je, ki zbadajo s svojim jezikom, so nezadovoljni z vsem in z vsakim,

presojajo cerkvene govore, spovednice itd. Tudi sem spadajo besede sv. očeta Pija X.: „Biti tretjerednik se pravi, biti popoln kristjan.“

Krščanske popolnosti si pa ne moremo misliti brez spokornosti. Ta čednost popravlja pretekle pogreške, pa tudi stavi in zida za prihodnost. Že pri sprejemu reče novinec: „Oče, ponižno prosim obleke spokornega III. reda, da bi ž njo lažje dosegel večno zveličanje.“ Znamenje pokore je tudi škapulir, znak spokorne redovne obleke, in pas, ki naj znači zatajevanje in mrtvenje samega sebe. Svetniki so se ravno v trpljenju veselili in sv. Frančišek je bil vedno vesel, čeprav se je trdo in ostro pokoril.

Po teh izvajanjih je vsakemu jasno, da ima tretji red velevažen pomen za versko življenje, ki naj pripomore do pravega popolnega življenja. Zato morajo biti tretjeredniki prežeti od tega duha, da so med svetom sicer, ali obenem redovniki, ki naj bodo luč in živ zgled tudi svojemu bližnjemu, da vsi tem lažje in gotoveje dosežemo najvišji cilj: zveličanje naše duše.

P. JERONIM KNOBLEHAR:

Božje previdnosti nova pota v Stari in stara pota v Novi zavezi.

3. Abrahamova gostoljubnost in usmiljenost.

o slavnostnem sprejemu pred jeruzalemskim mestom in Melkizedekovi daritvi kruha in vina se je Abraham vrnil v dolino Mambre pri Hebronu. Mirno je živel dalje po načinu nomadov in Bog je bil ž njim.

Vkljub premožnosti in ugledu pri vseh, ki so ga poznali, pa Abraham vendar ni bil srečen. In ko ga je nekoč Bog zopet zagotovil svoje milosti, mu je Abraham potrtega srca potožil: „Gospod, kaj mi hočeš dati? Glej, jaz se staram brez otrok in sin mojega oskrbnika, ki je bil v moji hiši rojen, ta Damaščan Eliezer, bo moj dedič!“

Tedaj mu je Bog odgovoril: „Ne bo ta tvoj dedič, ampak tvoj lastni sin!“ in peljal ga je vun iz šotora v jasno noč, pa mu je rekel: „Poglej proti nebu, in seštej zvezde, če moreš: tako mnogobrojen bo tudi tvoj zarod!“

Abraham je Bogu verjel in to mu je bilo šteto v opravičenje!“ (1. Mojz. 15, 1—6). Takrat je bil Abraham že 85 let star. Vendar „je zoper vse

upanje upal in veroval, da bo oče veliko narodov, kakor mu je bilo rečeno: takó bo tvoj zarod," piše sv. Pavel (Rim. 4, 18). — Večni pa je odlašal in ni precej spolnil obetov. — Abraham je dosegel že starost 99 let. Vkljub temu, da so ljudje takrat mnogo dalje živeli, kakor dandanes, (Abraham je umrl, star 175 let) bi bil vendar vsak drugi najbrž zgubil upanje, da mu bo v starosti 100 ali še več let, sin rojen; tem prej, ako bi imel ženo, Sarine starosti; Sara, Abrahamova žena, je bila le deset let mlajša od Abrahama.

Kako trdna je torej morala biti Abrahamova vera v božjo previdnost! Bog je skušal njegovo zvestobo mnogo let.

V 100. letu Abrahamovem se mu je zopet prikazal in mu rekel: „Blagoslovil bom Saro in ti bom dal sina iz nje in ga bom blagoslovil; on bo oče narodov in kralji ljudstev bodo izhajali iz njega.“ (Gen. 17, 16). Abraham je padel na svoj obraz in se nasmejal, rekoč v svojem srcu: Bo li 100 let staremu sin rojen? in Sara, 90 let stara, bo li rodila?

Abraham se je sicer nasmejal Gospodovim besedam; vendar ne zato, ker se mu je neverjetno zdelo, kar je Bog govoril, ampak „od veselja in začudenja“, kakor pravi sv. Avguštin. Sara se je pač nasmejala za vrati šotora nad neverjetnostjo božjih besed, zato jo je Gospod tudi oostro posvaril; Abrahamu pa ni rekel žal besede; zakaj le-ta „ni bil opešal v veri (skozi vsa leta) in ni premišljeval svojega velega telesa in tudi ne Sarine starosti. Nad božjo obljubo ni pomišljal z nezaupanjem, temuč je bil vtrjen v veri in je dajal čast Bogu, ker je bil popolnomn prepričan, da je Bogu mogoče storiti, karkoli je obljubil. Zato mu je bilo prišteto v pravičnost!“, piše sv. Pavel (Rim. 4, 19 nasl.)

Nato je Bog storil zavezo z Abrahamom v tem le smislu: Jaz sem tvoj in tvojega zaroda Bog; jaz bom skrbel za vas; ti pa poskrbi, da boste mene, pravega Boga častili in moje zapovedi spolnovali.

Bog je dal Abrahamu tudi znamenje zaveze, obrezo na telesu, ki je predpodoba sv. krsta. Ta dan je bil vstanovni dan božjega ljudstva, tedaj je Bog položil temeljni kamen, na katerem je polagoma dvignil sveti tempelj božji, sv. cerkev s pravičnimi Stare in Nove zaveze: v to cerkev spadamo tudi mi, ker Abraham se imenuje „oče vseh vernikov.“

V dolini Mambre sedi Abraham mej poldansko vročino v senči svojega šotora blizu vrat pod velikim hrastovim drevesom. Po navadi in po potrebi tamošnjih vročih krajev vse počiva, ljudje in živali, in v senci čaka, da mine neznosna poldanska vročina: zato ni čuti običajnega šuma in ropota nomadskega šotorišča. Daleč naokrog sega razgled izpod košatega hrasta na višini ob robu doline Mambre.

Abraham povzdigne oči in zagleda nekaj korakov pred seboj tri može, katerih stopinj niti ni bil čul. Častitljivi starček naglo vstane in jim hiti

naproti. Čudom se čudi, da potujejo v tej vročini: njegovemu gostoljubju pa so dobro došli.

Toda, glejte čudoviti prizor! Abrahamu noga zastane: nepremično zre možu v sredini v obraz, potem pa pade na tla, skloni glavo do tal in mu s tem skaže po orientalskem običaju spoštovanje in čast, ki se spodobi kralju.

Kdo je ta, pred katerim leži Abraham na svojem obrazu? — — — Sedaj se Abraham skloni pokonci in reče spoštljivo: „Gospod! ako sem milost našel v tvojih očeh, ne hodi mimo svojega hlapca! — Prinesel bom vode, da si (prašne) noge umijete, ter počijete pod drevesom; tudi grižljaj kruha, da se okrepčate.“

Abraham želi vsem trem postreči, počastil pa je prej le enega izmed njih; kaj je pač opazil takega na njem, da ga v spoštovanju loči od drugih dveh?

Lehko si mislimo, da je morala zunanjščina tega moža narediti tak vtis na sv. očaka; zunanjščina, ki se ne da popisati, ampak le čutiti. Na čelu ni imel zapisano, kdo da je, Abraham, mož poln božjega duha, pa ga je spoznal. Meniš li, da se ni apostolom enako godilo, ko so prišli prvikrat z Jezusom skupaj? Ali ni njegovo srce gorelo v čudnem, nerazumljivem ognju ljubezni in spoštovanja, enako učencema, ko se jima je na poti v Emavs pridružil Gospod in jima je sv. pismo razlagal?

Abrahamu je srce povedalo, kdo je ta Gospod. Zato ga ne vpraša, odkod prihaja, kam da gre; sv. spoštljivost mu zapira usta. Abraham hiti v šotorišče, ukaže pripraviti obed, sam položi pripravljeno jed pred svoje goste in spoštljivo stoji pri njih pod drevesom mej tem, ko oni jedo, sedeč po orientalski navadi na tleh.

Ljubi tretjerednik! Skrit je Bog in nihče izmed človeških otrok ga še ni videl na zemlji od obličja do obličja t. j. v njegovem bistvu. Toda ta skriti Bog se nam razodeva. Kako se razodeva? Po angelju zaveze. Angelj zaveze pa je Bogu enak, prideva si sam božje lastnosti. Kdo je ta? Nihče drugi, kakor druga božja oseba, edinorojeni Sin Očeta, naš Odrešenik. K Abrahamu je prišel v podobi človeka in vidno sedi mej dvema angeljema, nevidno pa obdajajo angeljski zbori nebeških duhov svojega kralja. Kjer pa biva kralj, tam vihra njegova zastava, znamenje njegove pričujočnosti. V duhu gledamo tudi mi kraljevo, Kristusovo zastavo nad Abrahamovim šotorom, nad bivališčem kralja. Katero zastavo? — O tem pozneje.

Naj vas ne moti to, da se v stari zavezi Sin božji angelj imenuje; pri tej dogodbi pa, ki jo ravno premišljujemo, imenuje sv. pismo tudi oba moža spremljevalca — angelja! Angelj pomeni toliko, kakor naša beseda poslanec. Ni-li Kristus, Sin božji, poslanec Očeta? Saj sam pravi: „Kakor je Oče mene poslal... poslan sem od Očeta... vračam se k njemu, ki me je poslal.“ Torej vsi trije so angelji, poslanci božji, najimenitniši mej njimi pa je bil angelj zaveze, Sin božji sam. Očak Abraham vidi tu pred seboj istega, nad čiger rojstvom se je skoraj 2 tisoč let pozneje

razveselil v predpeklju, po besedah Gospoda Jezusa samega, ki je rekel: „Videl je Abraham moj dan in je bil vesel.“

Seveda, danes prihaja Gospod, ta angelj zaveze, v Abrahamovo šotorišče kot ptujec, Abraham pa ga sprejme kot posestnik šotorišča. Če tudi priprost šotor nomadov ni bogve kaka palača, dom je pa vendar in blagor mu, ki ve, kje je doma, kjer more na svojem trudo glavo položiti k počitku. Abrahamov šotor je predpodoba. Angelj zaveze pride v goste k Abrahamu, sv. očaku, pravovernemu možu; isti angelj zaveze, včlovečeni sin božji pride potem, ko so se časi dopolnili, k Abrahamovim otrokom, „toda če tudi je k svojim prišel, ga njegovi vendar niso sprejeli.“ (Jan. 1, 11) zakaj rojen je bil pod streho za živino, v življenju ni imel, kamer bi bil glavo položil, umrl je pod milim nebom, in ležal je v tujem grobu. Ni čuda, da se je bitko nad tem pritožil, še preden se je včlovečil: „Ptujec sem svojim bratom, neznan pópotnik otrokom moje matere“ (ps. 68, 9).

Ali se bomo čudili, da je isti angelj zaveze, Gospod Jezus, Abrahama zaradi njegove vere in gostoljubnosti tako visoko povzdignil, nasprotno pa njegove sinove, judovsko ljudstvo, zaradi nevere in trdosrčnosti tako globoko zavrgel?!

Pod košatim drevesom, kjer stoji Abrahamov šotor, vživa Gospod gostoljubje božjega prijatelja. Po starem judovskem ustnem izročilu je bil tu v dolini Mambre Adam vstvarjen, tu sem je pribežal iz izgubljenega raja, tu je, kakor pravi sv. Jeronim, tudi umrl.

Drevo v raju, drevo v dolini Mambre! Tam, v raju je Bog Adamu prepovedal, jesti sad od tistega drevesa; tu, v dolini Mambre vidimo, kako je Sinu božjemu v veselje, bivati, jesti z Adamovimi otroci. Kaj menite, ni-li oboje drevo predpodoba tistega drevesa, od čiger je les, ki ga še dandanes častimo, les sv. križa? Pod prvim drevesom se začne sovraštvo mej Bogom in človekom, pod drugim je videti, da je prenehalo. Bog je v gostih pri človeku; prvo drevo je človeku po Adamu prineslo prokletstvo, drugo drevo pa čuje v svoji senci zagotovilo božje, da bodo v Abrahamu in njegovem zarodu blagoslovljeni vsi narodi. Vidite križ, ki ga je stesalo prekletstvo, zato da bodo na njem blagoslovljeni vsi narodi sveta!

Ta križ je zastava; kjer biva kralj, tam vihra njegova zastava; v šotoru Abrahamovem biva kralj nebes in zemlje, nad njim pa se dviga zastava sv. Križa, čiger predpodoba je Abrahamovo drevo.

Ni čuda, da so prvi kristjani v časti imeli ta kraj, da je že cesar Konštantin Vel. na kraju tega drevesa in teh dogodkov sezidal cerkev v čast presv. Trojici.

Sv. pismo nam dalje pripoveduje, kako je Bog Abrahamu povedal, da bo k letu obsorej zopet prišel, da bo takrat Sara že imela sina.

Nato so se možje dvignili in se obrnili proti Sodomi. Ahraham jih je nekaj pota spremljal*. Sv. pismo nam pravi, kako mu je Bog potoma razodel,

(* 1 uro daleč do Caphar Barucha, sedaj Beni Na'im, zapadno od Mrtvega morja).

da je mera grehov spridenih mest, Sodome in Gomore polna, mera božje prizanesljivosti pa že prazna in da ima Bog namen, preden bo solnce izišlo, še v tej noči hudobna mesta pokončati.

Abraham se vstraši in obstoji pred Gospodom. Oba angelja spremljevalca gresta dalje; Abraham je sam z Gospodom. Sedaj se vnovič pokaže pravičnost sv. očaka: pravičnost, ki ima v ljubezni do Boga svoje korenine, iz katerih pa poganja tudi cvetje ljubezni do bližnjega! — Abraham prosi milosti za vse prebivavce mest, v slučaju, da je mej njimi vsaj deset pravičnih. In Bog se da pod tem pogojem preprostiti. Seveda ni bila Abrahamova krivda, da ni bilo niti deset pravičnih mej njimi in da je božja pravica šla svojo pot ter pokončala hudobijo Sodome in Gomore.

Toda korist imamo vsaj mi od Abrahama in njegove prošnje. Katero? To-le, da se učimo in vemo iz te sv. pisemske zgodbe, kako veliko moč nad božjem srcem imajo molitev in dobra dela pravičnega.

a) Abraham prosi Gospoda; katerega Gospoda? Kdo je ta, ki stoji pred Abrahamom? „Angelj zaveze“, Sin božji, sedaj le še v podobi človeka, in ne še, kakor dva tisoč let pozneje, v pravi človeški naravi, včlovečeni Sin božji, Kristus Gospod.

In kaj je rekel včlovečeni Sin božji svojim učencem? „Kar koli boste Očeta prosili v mojem imenu, vam bo dal!“

Abraham prosi tega angelja zaveze, v čiger imenu bi bil Bog Sodomi in Gomori prizanesel; imenuje pa ga Gospoda, pred katerim sam o sebi prizna, da je prah in pepel. Kako pa je nas ta včlovečeni „angelj zaveze“ učil, da naj molimo? Ali ne „Kadar molite, recite: Oče naš, ki si v nebesih?“ Torej, če je On Oče, ali nismo mi njegovi otroci? Ali dober oče svojim otrokom katerikrat kaj odreče, če spozna, da je to dobro zanje in potrebno, česar ga prosijo?

Abraham je prosil Boga, naj prizanese spridenim mestom in Bog bi ga bil zaradi deset pravičnih vslišal. In mi, ki Boga imenujemo ne Gospoda, ampak Očeta, naj v današnjih dneh Sodome in Gomore, spridenega sveta, nad katerim divja ogenj in žveplo, krvavordeči požar svetovne vojske in njenih nasledkov, obupamo? Ali menite, da med milijoni ljudi ni toliko pravičnih, da bi se njih število ne dalo primerjati z desetimi pravičnimi mej nekaj tisoči hudobnežev od Boga pokončanih mest?! Ali menite, da molitve, če drugih ne pa vsaj molitve ubogih vdov in sirot ne bodo predrle oblakov? — Torej čemu malosrčnost, čemu obupavanje?! Tudi z vojsko bo Bog, ki je naš Oče, storil srečen izid! „Nič naj vas ne skrbi; ampak v vsaki molitvi in priporočevanju sè zahvaljevanjem naj bodo znane vaše prošnje pred Bogom!“ (Fil. 4, 6) nam kliče sv. Pavel.

b) Ako bi bilo le deset pravičnih v tistih mestih, bi bili skupaj z Abrahamovo molitvijo, priprošnje rešili vse druge. Toda bili so le trije, Lot in njegovi dve hčeri. Knjiga modrosti (11, 21) pravi: „Vse si, o Gospod, po meri in številu in teži vravnal!“ Modri Salomon

je tako vskliknil pri premišljevanju kazni, ki so Egipčane zadele v maščevanje krivic, ki so jih le-ti Izraelcem prizadejali.

Ko je Bog Abrahama pripeljal v Kanaan, mu je deželo obljubil v posest, pa še-le v četrtem rodu; takrat bo namreč še-le polna mera hudobije malikovavskih Kananejcev ter bodo pokončani in njihovo deželo bodo Izraelci posedli (Gen. 15, 16).

In kaj je rekel Jezus poglavarjem judovskega ljudstva? „Vi sami o sebi spričujete, da ste otroci tistih, ki so preroke morili. In vi, le spolnite mero (t. j. hudobije) svojih očetov!“ (Mat. 23, 32) s tem namreč, da boste umorili Mesijo.

Toda ne samo mero, število in težo grehov, ki jih hoče dopustiti, je Bog določil vsakemu človeku, ampak tudi milosti, ki mu jih hoče dati, število dni, mero časa za pravična dela, ki ga je Bog v življenju odmeril. Saj vam je znano, kako je Bog talente delil. Pri tem pa ne smemo prezreti, ko se ena mera polni, da se druga prazni; obenem pa se menja tudi teža na tehtnici dobrih in hudih del. In verski nauk o občestvu svetnikov, — česa nas uči? Nič drugega, kakor to, da more kristjan z dobrimi deli zadostovati tudi za grehe drugih ljudi, — da kakor hudobija nekaterih kliče maščevanje na vse, kakor toča pobije polje dobrim in hudobnim, tako po privoljenju božjega usmiljenja roka pravičnega prazni mero hudobij mnogo drugih krivičnih in s tem zadržuje, ali pa prepreči kazen božjo, ki bi sicer zadela pravične in krivične. Zakaj je toliko svetnikov v hudi pokori živelo, če tudi sami niso storili nobenega smrtnega greha?!

Sedanji sprideni svet je podoben Sodomi in Gomori; molitev po veri in zgledu Abrahama bi ga mogla rešiti, kakor bi bilo desetero pravičnih rešilo ona mesta. Torej kako moč imajo pred Bogom pravični ljudje in kako vrednost njihova dela, če zadoščajo božji pravici tudi za krivice drugih! — Bog se ne spreminja! Tudi nad nami vihti šibo vojske in njenih posledic, ker smo jo zaslužili z grehi. Videti pa je, da mera naših hudobij še ni polna, drugače bi bili sicer od sovražnikov pomandrani. Hitimo torej praznit mero krivice pred Bogom, s tem da podvojimo pravična dela. Dela pravičnosti pa so vsa, ki so v Bogu in zaradi Boga storjena. Torej „bratje! ne bodite leni v skrbi (za vse dobro); bodite goreči v duhu... v nadlogi potrpežljivi, v molitvi stano vitni... služite Gospodu!“ (Rim. 12, 11—12).

P. ALFONZ FURLAN:

Sv. Jožef Leoniški,

spoznavavec 1. reda sv. Frančiška.*

veti Jožef je bil rojen v mestecu Leonisa na Laškem, zato ga imenujejo Leoniškega. Njegovi stariši so bili bogati in pobožni; ko je bil šestnajst let star, je šel v kapucinski red, kjer je kmalu postal prelep zgled vseh čednosti. Leta 1587 so ga poslali v Carigrad, kjer je kristijanom delil svete zakramente, obiskoval jetnike in grešnike spreobračal. Lotil se je tudi Turke spreobračati; srčno je šel celo k sultanu, da bi mu govoril o naši sveti veri. Sultanova straža ga pa zveže in obsodi v smrt. Na eno nogo in roko so ga pribili na tram, pod njim so pa zažgali ogenj, da bi se v dimu zadušil. Tri dni je visel v tem trpljenju in pričakoval smrti. Bog pa pošlje svojega angela, ga spravi s hloda, rane zaceli in mu reče, da naj se vrne v svojo domovino in tam naj dela za zveličanje duš. Tu je imel misijone v trgih in vaseh; z vso gorečnostjo je govoril zoper igre, plese in druge grešne razvade. Ni se bal dežja, slabih potov in drugih težav. Pridigal je, ako je bila potreba tudi po pet in še večkrat na dan, dasiravno je bil bolehen in se je skoraj neprenehoma postil. Za njegovo spokorno in zelo delavno življenje mu je dajal Bog nenavadne milosti, namreč dar zamaknjenja, prerokovanja, izreden dar, da je poznal in videl misli drugih. Ko je bil napovedal dan svoje smrti, je prav pobožno prejel svete zakramente umirajočih in mirno zaspal v Gospodu dne 4. februarija leta 1612; papež Benedikt XIV. ga je prištel med svetnike leta 1745. Njegovo srce je ostalo nestrohnjeno do današnjega dne.

Iz življenja svetega Jožefa Leoniškega se uči zatajevati v sebi ošabnost ali prevzetnost. Ta greh je prvi, poglavitni ali naglavni greh in mati vseh drugih grehov. „Začetek slehernega greha je napuh“ pravi sveti Duh (Sir. 10, 15). Začetniki v pobožnem življenju so zelo podvrženi napuhu; komaj so začeli pobožno živeti, že začnejo druge ogledavati, premišljevati njihove grehe in jih soditi kakor farizej v svetem evangeliju. Taki si radi spreminjajo spovednika, ne iz ponižnosti ali iz gorečnosti, da bi mogli napredovati v pobožnosti, temuč iz prevzetnosti, ker jim ne dovoljuje vsega, kar bi radi opravljali: razne molitve, poste, sveta obhajila i. t. d. ali ker graja njihove napake, se ustavlja njihovemu slabemu nagnjenju, razvadam, ali jih graja, ko pričakujejo pohvale. Posledica ošabnosti je tudi, ako pade začetnik v velik greh, se sramuje svojega spovednika in si poišče neznanega. Prevzetnemu ni nobeden spovednik všeč; nobeden pridigar po volji; na vsakem človeku najde kak pogrešek, na sebi pa ne vidi nobenega.

* Cfr. »L' Aureola Serafica«, 1898.

Prevzetnost je duhovna bolezen; kolikor bolj se stara v človeku, toliko težje se da ozdraviti, ker prevzetni ne ve, da je prevzet. Učitelji duhovnega življenja priporočajo ta-le sredstva zoper prevzetnost: 1. Prebiraj in premišluj pogosto o prevzetnosti, kako zoprna je Bogu in ljudem; začetek in studenec je vseh grehov; pokonča vse čednosti, dobra dela in milosti božje; zato je napuh znamenje večnega pogubljenja. 2. Premišluj sam sebe, kako si slab in k slabemu nagnjen; sam iz sebe ne moreš nič dobrega storiti, dà, še kaj dobrega misliti ne moreš; vse, kar imaš na sebi dobrega, ni tvoje; Bog ti je dal; zakaj bi bil tedaj ošaben? 3. Kakor hitro zapaziš, da te satan skuša s prevzetnostjo, ustavi se mu in reci sebi: „Zakaj se li povišuje prah in pepel?“ (Sir. 10, 9). Pokliči Boga na pomoč. Varuj se, da ne boš govoril o sebi, o svojih talentih, kaj si že vse storil, pretrpel, videl, skusil. Ne hvali se in ne bahaj se pred drugimi in ako te kdo pohvali, daj vso hvalo in čast Bogu, ki ti je pomagal, da si delo dobro izvršil. Ravno tako ne govori o svojih sorodnikih, o njihovem bogastvu, časti, sposobnosti, imenitnosti. 4. Najboljše sredstvo zoper prevzetnost je ponižnost. Bodi ponižen v mislih, besedah, v vedenju in obleki, Očiščaj svojo dušo napuha!

Dopisi.

Iz mariborske skupščine III. reda sv. Frančiška.

O stanju in delovanju leta 1918.

Vodilo tretjega reda zahteva v II. poglavju § 8., naj si udje III. reda prizadevajo drugim dajati dober zgled: pospeševati pobožnost in dobra dela; zato se je mariborska skupščina zavzela tudi v tem letu za „Odsek sv. Elizabete“, za „Armado sv. Križa“ in za „Frančiškansko misijonsko družbo.“

Odsek sv. Elizabete. V največji sili je pomoč božja najbližja. To smo poizkusili v našem odseku v Mariboru. Začetkom leta ni bilo ne denarja, ne blaga, ne oblačil, ali vsega je bilo do prvega sv. obhajila, in pozneje za zimo skoro čudovito dovolj. — Oblečenih, oziroma obutih je bilo blizu 200 otrok, in denarnega prometa nad 2000 K, torej mnogo več, kakor kedaj koli poprej. Delalo se je pa res z neumorno vztrajnostjo in nesebično ljubeznijo. — Najbogatejši prispevek, nad 1000 K je odseku prinesla božična spevoigra „Pri jasicah“, ki jo je nalašč za siromašne otroke naše okolice zložil njih katehet P. B. A. in vglasbil Fr. V. S. — Zahvaljujemo se osobito njima, kakor vsem blagosrčnim dobrotnikom, celo posebej pa blagi predstojnici. Zveličar, prijatelj otrok, naj vsem povrne iz zakladnic svojega Srca z darovi, ki presegajo vse, karkoli more nuditi svet v zahvalo!

Darila sprejema načelnica odseka sv. Elizabete, gospa Julijana Stern, hišna posestnica, Maribor, Nagyjeva ulica št. 12.

Armada sv. Križa. P. Jeronim Knoblar je voditelj „Armade sv. Križa“ za vse slovenske kraje. Pisma in pošiljatve na naslov: „Vodstvo Armade sv. Križa v Mariboru ob Dravi. Frančiškanski samostan“, pridejo v roke voditelja p. Jeronima. On je o svojem delovanju pridno poročal sproti v „Cvetju.“ Ravnatelj III. reda sv. Frančiška mariborske skupščine je prevzel leta 1916 vodstvo „Armade sv. Križa“ kot „glavni pospešitelj“ le za Maribor in okolico, in za tiste kraje, kamor hodi na vizitacijo III. reda. Vsi pospešitelji in pospešiteljice so udje III. reda. Imena udov in nabrano miloščino donajajo osebno; po pošti ž njimi ne občuje rad „glavni pospešitelj“. Nabrane miloščine ni v „Cvetju“ objavljaj, ampak sprejem nabrane vsote potrdil na nabiralni poli z uradnim pečatom. — Z diplomo pooblaščenih pospešiteljev in pospešiteljic je bilo v lanskem poročilu objavljenih 63. — Nadalje so bili leta 1918 imenovani sledeči: 64. Andrašič Ivana. 65. Gerlica Alojzija. 66. Kašman Apolonija. 67. Peserl Marija. 68. Filipič Ana. 69. Čuješ Alojzija. 70. Antolič Antonija. 71. Šek Kristina. 72. Ajd Marija. 73. Šega Matevž. 74. Poderzavnik Ljudmila. 75. Čeh Frančiška. 76. Nerat Ema. 77. Hodnik Marija. 78. Ramšak Roza. — Generalnemu komisarijatu Svete Dežele na Dunaju smo leta 1918 poslali: 7224.44 K miloščine „Armade sv. Križa.“ Vsem dobrotnikom naj ljubi Bog poplača tisočkrat! — Skupin imamo z vsem 365. — V molitev se priporočajo sledeči pokojni udje: 1. Franc Kolar. 2. Franc Plečko. 3. Terezija Fröhlich. 4. M. Grill. 5. M. Rudl. 6. Genovefa Neubauer. 7. M. Sajko. 8. A. Trop. 9. Ivana Ilga. 10. M. Rampre. 11. Justina Buser. 12. Frančiška Bregant. 13. M. Rtnjak. 14. Roza Vrbek. 15. M. Korže. 16. M. Janežič. 17. M. Pavlinič. 18. M. Malek. 19. M. Person. 20. Jurij Krajnc. 21. Franc Klep. 22. Terezija Slatinšek. 23. Katarina Koren. 24. A. Samostur. 25. Franc Ribič. 26. M. Krajnc. 27. Elizabeta Medved. 28. M. Galič. 29. Neža Anderluh. 30. M. Grill. 31. M. Rudl. 32. Terezija Pernat. 33. Urša Berglez. 34. Neža Golob. 35. M. Golob. 36. Karl Aubič. 37. Ema Skala. 38. M. Brumec. 39. Antonija Furek. 40. M. Novak. 41. Katarina Pohor. 42. Barbara Valcar. 43. M. Valcar. 44. Roza Ramšak (pospešiteljica). 45. M. Ledinek. 46. M. Lorbek. 47. Martin Jagodič. 48. Jozefa Brečko. 49. Franc Krajnc. 50. Martin Plavčak.

Frančiškanska misijonska družba. O tej mi ni treba veliko poročati, ker je izišla posebno „Poročilo fran. mis. družbe za l. 1918.“ Skoraj vsi dušni pastirji tistih župnij, v katerih je III. red v zvezi z Mariborom so blagohotno obljubili, da bodo kot „pospešitelji“ svojim faranom, posebno udom III. reda, „Fr. mis. dr.“ priporočili; pa ne le obljubili so, ampak tudi res storili in dosegli lepe uspehe. Bog povrni njim in vsem dobrotnikom tisočkrat na tem in na onem svetu. — Nabrana miloščina se sproti v „Cvetju“ objavlja. — P. Filip Benicij Perc, ravnatelj in vizitator III. reda, glavni pospešitelj „Armade sv. Križa“ in prokurator „Frančiškanske misijonske družbe“ v Mariboru.

Tržič (Gorenjsko). Naša tretjeredniška skupščina je preteklo leto, hvala Bogu, dobro napredovala. Redno vsak mesec smo imeli svoje shode, enako tudi skupno pristopili k mizi Gospodovi in darovali sv. mašo izmenoma, enkrat za žive, drugikrat za mrtve sobrate in sestre. Dne 19. marca se je vršila po preč. o. Marijofilu vizitacija naše skupščine. 24. marca smo se pa v družbi z drugimi cerkvenimi korporacijami, pod vodstvom našega tajnika, poklonili takrat nekaj dni v Tržiču bivajočemu presvetlemu škofu, Antonu Bonaventuri Jegliču in mu izrazili svoje čestitke, ker je prav ta dan minilo 20 let, odkar je sveta stolica potrdila njegovo imenovanje za ljub-

ljanskega škofa. Presrečni smo bili, da smo mogli biti ob tem jubileju prvi voščivci. Dne 16. aprila smo po sv. maši na slovesen način ponovili skupno redovno obljubo. Zadnje tri dni Velikega tedna smo pa tudi skupno opravljali pobožnost sv. križevega pota in dobivali potem vesoljno odvezo. Ob priliki julijevega mesečnega shoda se je posvetila skupščina slovesno presv. Srcu Jezusovemu. O tem smo že svoj čas sporočili. Vpeljali smo dalje lansko leto šolo za novince, v ostalem pa se posebno potrudili, da vredimo po možnosti natanko imenik skupščine. Ker so bili pred kanonično ustanovitvijo naše skupščine tukajšnji tretjeredniki večinoma vpisani v Ljubljani, smo se domenili z vodstvom ljubljanskega tretjega reda in si iz roke v roko izmenjavali pojasnila. Malo trud se je obilo poplačal! Mnogo pomot se je popravilo, marsikaj nejasnega pojasnilo, tako da bi enakó sporazumno delovanje priporočali vsem skupščinam, ki pridejo le količkaj med seboj v dotiko. Dobra organizacija je nad vse priporočljiva. Imenik je pa temelj vse organizacije. Skušnja nam je tudi pokazala, da pride v marsičem prav, če se po shodu preberejo imena vseh članov. Koncem leta 1918 je bilo v našem imeniku zapisanih še živečih 158 udov, od teh neznano kje biva-jočih, neodglašenih 7, izven Tržiča jih je stanovalo 24, torej se je vedno udeleževalo skupnih pobožnosti 127 udov. Od teh je naročenih na „Cvetje“ 44 članov, njih družinskih pripadnikov, tudi tretjerednikov je 28, skupaj 72, ki bero; torej ostane taci, ki niso redno brali „Cvetja“ 55 udov. Ako vpo-števamo, da je starih, za branje manj sposobnih in ubožnih, ki ne zmorejo naročnine 41 udov; takih, ki berejo nemške tretjeredniške liste pa 3 člani, skupaj 44, jih ostane takih, ki bi si lahko še naročili list 11 udov ali 7% vseh udov. Tudi te bomo skušili pridobiti za „Cvetje“. — Na boljši svet se je preselilo lansko leto 7 članic. (Njih imena objavimo na drugem kraju.) Naj še omenim, da pri nas zanimanje za shod vseh slovenskih tretjeredniških skupščin na Brezje, (kakor smo ga že lansko leto v „Cvetju“ na str. 226 omenili) še ni ponehalo, obratno komaj pričakujemo ugodne prilike, da razvijemo najživahnejšo agitacijo. Če je šlo tako lepo lansko leto dne 4. okt. pri naših sobratih na Dolenjskem, zakaj ne bi tudi pri nas? Malo poguma, pa dobre volje, pa bo šlo! Građiva za skupen pomenek se ne manjka.

Št. Rupert (Dolenjsko). Pri nas smo imeli 20., 21. in 22. dec. 1918 obnovenje duhovnih vaj. Vodili so jih pč. g. vizitator p. Pavel. Imeli so šest govorov. Z veliko vnemo so nam med drugim razložili, kakšen namen smo imeli, da smo stopili v tretji red in čemu sv. Cerkev ta red priporoča itd. Potem smo pri skupnem sv. obhajilu obnovili redovno obljubo; popoldne smo se pa slovesno posvetili presv. Srcu Jezusovemu in prejeli papežev blagoslov. Nekaj jih je naredilo obljubo; tudi sprejetih je bilo nekoliko; med njimi štirje moški; en oče z dvema sinovoma in ženo. Sklepni govor je bil pa za nas jako žalosten, ker so nam tako naglo umrli domači voditelji pč. g. duh. svetnik J. Mervec, 22. dec. ob polu 12. uri dopoldne, zjutraj na vse zgodaj so bili še v spovednici. Naj sije večna luč našemu blagemu voditelju!

Novomesto. Karitativno delo. — Na prošnjo novomeškega g. župana je ustanovil III. red približno pred enim letom ljudsko prehranjevalno kuhinjo, v kateri dobivajo mestni siromaki primerno kosilo in večerjo. Prvotno jih je vodstvo III. reda prevzelo 27 v svojo oskrbo. Izmed teh je nekoliko starejših umrlo, tako da jih je zdaj še 20 v oskrbi. Da se je mogla ta prepotrebna kuhinja v teh najbolj težkih časih ustanoviti, se moramo pač zahvaliti predvsem posameznim skupščinam celega okrožja, njihovim požrtvovalnim odborom ter za vse dobro vnetim voditeljem. — Ljubi Bog naj po priprošnji sv. Frančiška vsem tisočero povrne z večnimi darovi!

Razgled po serafinskem svetu.

Dr. Francišek Grivec je postal bogoslovni vseučiliški profesor v Zagrebu. Ta gospod je posvetil celo svoje duhovsko delovanje velikemu vprašanju, kako zediniti naše vzhodne razkolne brate s katoliško cerkvijo. Spisal je o tem lepo delo „Pravoslavje“, ki ga našim bravcem priporočamo. Dobi se v „Jugoslovanski knjigarni“ v Ljubljani, stane 3 K.

P. Ciril Metod Seigerschmied, slovenski misijonar, ki je deloval v Braziliji, nato pa v Mozambiku v Afriki, je umrl dne 28. dec. 1918 v Madridu. Ko so Portugalci napovedali vojsko bivši Avstriji, so v svoji koloniji Mozambiku eno leto imeli zaprtega našega rojaka, ker je bil iz Avstrije, potem so ga pa izgnali na Špansko; ondi ga je ljubi Bog rešil časnih nadlog. Naj počiva v Gospodu!

† **M. Filomena Fabjan**, šolska prefektinja, nečakinja rajnega našega p. Benamina Fabjana, je umrla dne 5. februarja v ljubljanskem uršulinskem samostanu. V redu je živela 28 let. Bila je skrbna vzgojiteljica in vestna učiteljica. Zadnja tri leta je bolehal, bolezen je prav vdano prenašala. Pokoj blagi duši!

Palestina postane, kakor poročajo, samostojna judovska država, vendar pa pod nadzorstvom zveze narodov.

Amerikanski katoličani so nabrali doslej 75 milijonov frankov v ta namen, da bi se zopet pozidale in popravile razrušene in opustošene cerkve na Francoskem. Kardinal Gibbons je za pričetek zbirke sam dal 50 tisoč frankov. — Ali se bo pač kdo spomnil tudi naših slovenskih porušenih in opustošenih cerkvâ na Goriškem?!

»**Razum i vjera**«. Tako se glasi naslov prvega zvezka „Savremenih pitanj“, ki smo jih v 1. zvezku priporočili. Knjižico je spisal o. Teofil Harapin, frančiškan, profesor v Varaždinu. Spisana je ta knjiga: prvič za vse tiste, ki imajo dvojbe o sv. veri; drugič za tiste, ki se morajo prepirati s takozvanimi „brezverci“ bodisi na potovanju bodisi doma; tretjič za vse tiste, ki jim je vera mila in draga; zakaj po takem berilu se jim bo vera še bolj omilila in vtrdila. Naročila sprejema „Hrvatska tiskara F. P. v Mostaru“ ali pa tudi „Narodna knjižara v Zagrebu, Ribnjak br. 6.“ Cena knjige 2 K, s pošto vred 2:30 K.

Papež za naše vjetnike. Sv. oče se je obrnil do „držav sporazuma“ (ententa), da prej ko mogoče odpošljejo v domovino vojne ujetnike osrednjih držav. Vse kaže, da se bo tej želji in priprošnji ugodilo.

Sovražniki vere in šolā. Tok časa je tak, da se zaganjajo v vse, kar je katoliškega. Vse hoče biti prosto, svobodno povsod in v vsem. Dne 1. dec. 1918 so se trosili po Dunaju letaki, ki so jih razširjali prostozidarji in judje. Mej drugim beremo: „Vsa vzgoja in odgoja od otroškega vrtca do visoke šole bodi prosta vsakega vpliva cerkve.“ Stati moramo na straži!

Verna Bavarska. Na bavarsko začasno vlado je poslalo katoliško ljudstvo spomenico, ki jo je podpisalo 6 tisoč učiteljev, učiteljic in katehetov ter okrog 300 tisoč prijateljev mladine. Zahtevajo odločno, da naj vlada čuva versko vzgojo in da naj ne skuša skrčiti ali odstraniti sedaj obveznega verskega poduka. Pristavili so na koncu: „S tem opozarjamo sedanjo začasno vlado na odločno in zvesto versko prepričanje kat. ljudstva.“

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. pokojni udje tretjega reda

1) skupščine mariborske:

Maribor: č. s. Benvenuta, roj. Frančiška Bernard, šolska sestra III. reda sv. Frančiška, † 9. jan. 1919 na Kamnici v 27. letu svoje starosti; č. s. Mar. Mansueta, roj. Marija Misija, šolska sestra III. reda, † 10. jan. 1919 na Kamnici v 34. letu starosti; č. s. Mar. Vekoslava, roj. Terezija Miletič, † 13. jan. 1919 na Kamnici v 56. letu svoje starosti; č. s. M. Vera, roj. Frančiška Šifrar, šolska sestra III. reda sv. Fr., † v Ljubljani. Terezija Löschnigg, Jozefa Brečko, Antonija Furek, Jakob Soukal, Neža Horvat, Jožefa Roškar, Jožefa Trstenjak, umrla kot križevska S. Filumena v Ljubljani 2. januarja t. l. Ribnica: Neža Kristan, Neža Praprotnik. Sv. Anton na Pohorju: Neža Mrak. Vurberg: Ivana Murko. Ptuj (hiralnica): Barbara Manko. Sv. Jurij ob Pesnici: Frančiška Brus. Ruše: M. Sommer. Cirkovce: M. Frangež. Wildon: M. Heritsch. Slivnica: M. Kopša. Jarenina: Cecilija Jager. Sv. Martin pri Vurbergu: M. Majniger, M. Jug. Lankovce: Rozalija Mulec. Sv. Križ pri Ljutomeru: Alojzij Sunčič, Ana Jaušovec. Kapla: M. Hojnik.

2) skupščine celjske:

Celje: Antonija Strajnik (vzorna tretjerednica). Teharje: Ana Kovač, Jera Teršek. Šmarje: Ema Goročan, Julika Jecl. Slivnica: Rozalija Tanšek. Gotovlje: Neža Zupanc. Dramlje: Marija Majcen. Nova cerkev: Marija Dolar. Št. Peter v Sav. dol.: Marija Kozmelj, Urša Karnovšek. Št. Jurij ob j. žel.: Anton Fidler, Frančiška Materc, Agata Čater, Ljudmila Šulinc, Frančiška Klanšek, Urša Žvegler. Pilštanj: Helena Kandorfer. Frankolovo: Roza Andrinek. Št. Ilj pri Velenju: Marija Vošnjak. Laporje: Roza Golob. Rečica: Marija Praprotnik. Zreče: Marija Drobne. Skomer: Marija Repas, Frančiška Struc. Sv. Štefan: Ana Mastnak, Marija Mesiček, Barbara Ljubše, Antonija Rebevšek, Marija Smole, Marija Kos.

3) skupščine nazarske:

Gornjigrad: Marija Mehtik. Sv. Frančišek: Ana Fužir, Frančiška Blekač, Jožefa Novak, vzgledna tretjerednica, Frančiška Zaleznik. Nazarje: Ignacij Hlačun. Šmartin na Paki: Liza Žnidar, Blaž Korbar, Liza Šumljak. Belevode: Amalija Ovčjak. Št. Ilj: Apolonija Pajek. Braslovče: Gašper Jašovec. Velenje: Antonija Artank. Šmartin za Dreto: Barbara Zavolovšek. Mozirje: Luka Urbanc. Vransko: Marija Gaberšek. Ljubno: Helena Kranjc. Rečica: Jožefa Lukač, Ana Senicar, Ana Fale, Jera Hren, Marija Fale. Škale: Lucija Lipnikar, vzgledna tretjerednica, Terezija Illovšek, Marija Hleb, Marija Cvenk. — Sv. Marko pri Ptuj: Dne 14. jan. t. l. je umrl vč. g. Leopold Skuhersky, župnik pri Sv. Marku niže Ptuja. Kljub hudemu protinu, ki ga je mučil celih 25 let, je vestno in natančno opravljal svoje dolžnosti, zraven pa je bil vedno vedrega lica. Duhovščina je zgubila v njem nadarjenega, ljubeznivega sobrata, tretji red pobožnega uda.

4) skupščine svetotrojiške:

Sv. Trojica: Valentin Vogrin (31 let v III. redu), Elizab. Pučko (24 let v III. r.). Sv. Anton v Slov.: Ana Čuček, Elizabeta Ozvatič. Sv. Andraž v Slov. g.: Anton Kocbek. Sv. Benedikt v Slov. g.: Franc Kramberger (20 let v III. redu).

5) skupščine tržiške:

Marija Globočnik, Leopoldina Jeglič, Terezija Mali, Antonija Meglič, Jožefa Perko, Marija Pokovec, Helena Slapar.

6) skupščine novomeške:

Novomesto: Berta Vojska, Ana Berus, Ivana Cigler, Henrik Kastelic, Ana Stimec, Ana Jaklič, Terezija Lepič. Šmihel: Marija Bradač, Marija Brudar, Marija Košir, Ana Hrovat, Marija Hrovatič, Marija Kmet, Ana Šibic, Terezija Hrovatič. Mirna peč: Marija Parkelj, Marija Zupan, Marija Pust, Uršula Povše, Marija Kolenc, Marjeta Rapovš, Jožefa Gorenc, Jožefa Bartel. Brusnice: Helena Škrbec, Marija Kostanjevec, Neža Konda. Prečina: Ana Šali, Uršula Feme. Toplice: Frančiška Keferle. Stopiče: Cecilija Bohte, Marija Kastelic, Terezija Martinčič, Jožef Kastrevc. Podgrad: Franc Jenič, Meta Učman, Marija Gazvoda. Soteska: Katarina Kmet, Šmarjeta: Neža Zaman. Ajdovec: Ana Jarc, Franc Zupančič, Neža Jarc, Marija Glavan, Marija Jarc. Št. Jernej: Marija Ferkulj, Marija Štefančič. Semič: Neža Hlupar, Neža Vidmar, Ana Konda, Marija Ogulin, Marija Plut, Janez Novak, Alojzija Kukar, Neža Drganc, Marija Golobič, Uršula Starec. Črnomelj: Marija Gašparič, Marija Prijon, Marjeta Klobučar, Ana Brunskole, Ana Brulc, Ana Simonič, Ana Grahek. Adlešiči: Katarina Bahorič. Poljance na Kočevskem: Andrej Špreicer.

7) skupščine kamniške:

Mengeš: Marija (Hijacinta) Škofic (42 let v III. r.), Marija (Elizab.) Logar.

II. pokojni udje **armade sv. Križa:**

Jožefa Potočnik, Topolšica. Terezija Boben, Ljubljana. Priporočata se udom armade sv. Križa v molitev!

Dalje se priporočajo v molitev: bolna mati Marija Berlec. Dve osebi za stanovitnost. Bolna žena za potrpežljivost. Vsem tretjerednikom bodi priporočen v molitev neki vojak, da bi dosegel milost vere in da ne bi obupal. Nevarno obolela tretjerednica Marija Kocbek. Obmejni Slovenci. Bivši in sedanji vojaki. Vse prošnje, ki še niso bile uslišane. A. R. se priporoča sv. Antonu, da bi bolna živina ozdravela. V molitev priporočam v čast presv. Srcu Jez. in preč. Srcu Marij., sv. Janezu Krstniku in sv. Jožefu nečaka, ki je v Sibiriji, da bi se kmalu vrnil zdrav na duši in telesu in še drugega, ki je bil na Koroškem od Nemcev vjet, da bi bil obvarovan vsake nezgode in da bi srečno prišel nazaj. J. Vidmar, tretjerednica.

Zahvala za uslišano molitev.

Ker sem na priprošnje sv. Frančiška in sv. Antona po hudi bolezni okrevala, se najtopleje zahvaljujem ljubim priprošnjikom in se še nadalje priporočam v njihovo varstvo. A. R. — M. S., Semič, se zahvaljuje najsv. Srcema Jezusa in Marije, čast. Tereziji od Jezuščka in bl. don Bosku za sprejeto zdravje in za velike dušne milosti. Zahvaljujem se sv. Antonu, da sem našla izgubljeno. I. G. Najprisrčnejša zahvala božjemu Srcu Jez. in naši ljubi Gospe presv. Srca za pomoč v veliki sili in bridkosti, ob enem sv. Jožefu, sv. Ant. Pad., sv. Mariji Magdal., sv. Frančišku Seraf. in vernim dušam, da sem bila na njih priprošnje uslišana. Hvaljen bodi Bog v vseh svojih svetnikih. Zahvala je bila obljubljena. Josipina Vidmar. Sv. Jurij ob Ščavnici: Lani decembra mi je zbolela ena krava. Bil sem v skrbeh. Obrnil sem se z zaupanjem k najsv. Srcema Jezusa in Marije, k sv. Jožefu, sv. Frančišku Seraf. in sv. Antonu Pad. ter jih prosil pomoči. Ako mi bo krava zopet ozdravela, sem obljubil, da bom v Cvetju dal javno razglasiti. In glej čudo božje, krava je res čez 5 dni popolnoma ozdravela. Zatoraj izrekam iz dna srca obljubljeno zahvalo. J. Vrtnjak.

Darovi.

Armada sv. Križa. Darovi udov (armade sv. Križa) v januariju: Jožefa Klopčič, Ljubljana 5 K. Neža Novak, Ljubljana 4 K. Angela Velkavrh, Ljubljana 3 K. Marija Bricelj, Ljubljana 14 K. Jožefa Udovč, Št. Rupert 10-40 K. Marija Habič, Ljubljana 2 K. Marija Kalinšek, Ljubljana 2 K. Marija Medija, Ljubljana 2 K. Terezija Boben, Ljubljana 2 K. Marija Pezdirc, Krasinc 28 K. Eliz. Pauman, Strgonjci 52 K. Jožef Koren, Topolšica 22 K. Nežika Žurman, Ljubljana 43 K. Fr. Donat, Brezje 3-50 K. Jožefa Šabec, Trst 48-60 K. Došlo v Kamnik: neim. služkinja iz Kamnika 50 K. Zbirka v Cerkljah: 11 K. Kat. Aleš 2 K. Poslano po p. Kerubinu iz Nazareta 10 K. Župni urad, Cerkle na Gor. 80 K.

Za kitajski misijon: neimenovana, Straža za odkup dečka na ime Frančišek 30 K. Uršula Tiringar, Ihan 4 K. M. Kunstel, Št. Vid nad Ljublj. 10 K. Neimenovan za odkup dečka na ime Franc 25 K (poslano po p. Kerubinu v M. Nazaret). Neimenovana iz Nazareta za odkup dečka na ime Alojzij 30 K (poslano po p. Kerubinu). Volilo po † Jožefi Novak za odkup dveh pag. otrok; naj bota krščena deček na ime Jožef, deklica na ime Jozefa 50 K (poslano po g. župniku J. Dekortiju, Ljubno).

Frančiškanska misijonska družba v Kamniku: neim. služkinja 100 K. Janez Jenčič 40 K. Mar. Turnšek 1 K. Nabrano 42 K. Preč. g. Fr. Dolinar, župnik, Cerkle pri Kranju 100 K. Neimenovan iz Mengša 50.

Frančiškanska misijonska družba v Mariboru: Pospešitelji so nabrali Frangež Jernej, župnik, Sv. Marjeta ob Pesnici 56 K. G. Štrakič Matevž, župnik, Sv. Peter pri Mariboru 100 K. G. Vračko Evald, župnik, Sv. Ilj v Slov. goricah 86-40 K. G. Volčič Friderik, župnik, Brezno 100 K. Strajnsak Frančiška v Mariboru 20 K. Posamezni darovi: Krajne Frane v Mariboru 20 K.

Za najpotrebnejše misijone: Župni urad Cerkle na Gorenjskem 200 K.

Za afrikanske misijone: Župni urad Žetale 143 K. Elizab. Burkelc, Kaplavs. Sv. Pavel pri Preboldu za odkup sužnja, ki se mu naj da ime Peter 60 K. Kat. Aleš 2 K. Neimenovana 50 K.

Za Sv. Goro: Neimenovana iz Nazareta 30 K (poslano po p. Kerubinu).

Za cerkev in samostan v Brežicah: Mat. Remih, Rožno pri Rajhenburgu 1 K. M. Kunstel, Št. Vid nad Ljublj. 2 K.

Za »Misijonski dom«: M. Remih 1-50 K.

Za kruh sv. Antona: Župni urad Cerkle na Gor. 50 K. Neim. oseba v naši zakristiji v Kamniku 5 K. M. Narad, Krško 3-50 K. J. Vrbnjak, Sv. Jurij ob Ščavnici 8 K. Neim. oseba iz Nazareta 3 K (poslano po p. Kerubinu). Angela Časl, Sv. Frančišek v Sav. dol. 2 K. Val. Majar, žup. Medija-Izlake 2-50 K.

Za prospeh »ročnega dela«: Val. Majar, žpk. v p. Medija-Izlake 10 K.

Za »slovenski gostinec v Sv. Deželi«: Val. Majar, žpk. v p. Medija-Izlake: 20 K.

Za prospeh »Cvetja«: Ljudmila Poš, Sv. Ana v Slov. g.: 7 K.

Pregled tretjerednih vaj.

Skupščina brezjanska: mesečni shod: 16. marcija (tretja nedelja v mesecu) po prvem duhovnem opravilu (okoli 8. ure zjutraj) v cerkvi; ura molitve: 2. in 16. marc. (1. in 3. nedeljo v mesecu) popoldne ob 3. uri. — **Brežiška:** m. shod: 30. marc. (zadnja nedelja v mesecu) ob 2. uri popoldne. — **Celjska:** m. shod: 2. marcija (prva nedelja v mesecu) ob 1. uri nauk, litanije, darovanje; pred shodom od 12. do 1. ure molitve in petje; ponedeljek 3. marc. ob 5. uri zjutraj sv. maša za rajne tretjerednike. — **Kamniška:** m. shod: 30. marcija (zadnja nedelja v mesecu) ob 3. uri popoldne. Ob polu 3. uri poduk za novince; po shodu volitev odbora III. reda za sošednje župnije. V Mengšu bo

tretjeredni shod 19. marcija, v Stranjah pa 21. marc. — **Krška**: mes. shod: 16. marc (tretjo nedeljo v mesecu) ob 1. uri nauk, litanije, darovanje; pred shodom od 12. do 1. ure molitve in petje. Vsako nedeljo in praznik sv. maša z blagoslovom za žive in mrtve tretjerednike. — **Ljubljanska**: mes. shod: 30. marc. ob polu 5. uri popoldne; za tiste, ki so ta dan zadržani, bo shod 31. marc. ob 5. uri zjutraj v dvorani; za vnanje ude bo shod 25. marc. ob polu 3. uri popoldne; poduk za novince: 9. marc. ob 4. uri pop.; odborna seja za moške 9. marca ob polu 11. uri dop., za ženske 25. marc. ob 4. uri pop. — **Mariborska**: m. shod: 19. marcija, na praznik sv. Jožefa, ob polu 3. uri popoldne. Sv. duh. vaje od 9. do 13. marcija. — **Nazarska**: m. shod: 2. marcija (prva nedelja v mesecu) ob polu 8. uri zjutraj z navadnim vspešnim. Sv. duh. vaje od 23. do 25. marc. — **Novomeška**: mesečni shod: za moške 2. marcija ob en četrt na 12. uro po slovesni sv. maši; za ženske 9. marc. ob en četrt na enajsto uro dopoldne s sv. mašo za III. red in ob 4. uri popoldne. Sv. duh. vaje od 3. do 5. marc. — **Skupščina pazinska**: m. shod: 16. marcija (tretja nedelja v mesecu). — **Svetotrojiška**: m. shod: na Jožefovo 19. marc. s papeževim blagoslovom; ura molitve: 2. in 9. marc. za evharistični odsek (knjiga: »Vedno čiščenje« za lavantinsko škofijo); 16., 19., 23. in 30. marc. serafinski rožni venec s primernim petjem. — **Skupščina pri Novi Štifti**: m. shod: 23. marc. (4. nedeljo v mesecu) ob 2. uri popoldne, poprej pa ura molitve. — **Skupščina na Viču**: m. shod: 2. marcija (prva nedelja v mesecu) popoldne po litanijah; odborne seje: na dan shoda pred govorom.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1919.

Mesec marec ali sušec.

1. sobota: Sv. Albin, šk.	17. ponedeljek: Sv. Patricij, škof.
2. nedelja: 3. predpst., bl. Neža Praška, dev. 2. reda.	18. torek: Bl. Salvator, sp. 1. r.; sv. Ciril Jer. šk. cerk. uč.
3. ponedeljek: Sv. Kunigunda.	19. sredo: Sv. Jožef ženin prebl. Dev. Marije; V. O. P. O.
4. torek: Sv. Kazimir, sv. Lucij I. p. m.	20. četrtek: Bl. Janez Paremski. bl. Marka M. sp. 1. reda; bl. Hipolit G. sp. 3. r.
5. sredo: Pepelnica, sv. Jan. Jožef Kriški, sp. 1. r. P. O.	21. petek: Sv. Benedikt, opat.
6. četrtek: Sv. Koleta, dev. 2. r.; P. O.	22. sobota: Sv. Benvenut, škof sp. 1. red. P. O.
7. petek: Spomin križevega pota; P. O., V. O.: sv. Tomaž Akvin, sp. c. uč.	
8. sobota: Sv. Janez od Boga, sp.	23. nedelja: 3. postna.
9. nedelja: 1. postna, sv. Kat. Bolonjska, dev. 2. r.; sv. Franč. Rimska, vd.	24. ponedeljek: Bl. Didak Jožef, sp. 1. reda; P. O. v kap. cerkv.
10. ponedeljek: Sv. 40 mučencev.	25. torek: Oznanjenje bl. Dev. Marije, V. O. P. O.
11. torek: Bl. Janez Krstnik Fabrijanski in bl. Krištof Milanski, sp. 1. r.	26. sredo: Sv. Emanuel.
12. sredo: † kvatr. Sv. Gregor I. pap., c. uč.	27. četrtek: Sv. Janez Damaščan, sp. c. uč.
13. četrtek: Bl. Agnelij Piški, sp. 1. reda.	28. petek: Sv. Guntram.
14. petek: † kvatre, pr. trupla sv. Bonav.	29. sobota: Bl. Marija, vdova 3. reda.
15. sobota: † kvatre.	
16. nedelja: 2. postna kvatrna.	30. nedelja: 4. postna.
	31. ponedeljek: Sv. Modest, škof.

Opomba: P. O. pomeni popolni odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

P. O. pomeni popolni odpustek samo za ude treh redov sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s popolnim odpustom.